

— Маринъ ли? Че ти си ни билъ съседъ бе... Какъ да не те знаая... Откога си при Марина?

— Преди една недѣля ме доведоха отъ село.

— Аха-а! Затова не съмъ те виждалъ. Ами де отивашъ?

— Искамъ да ида на панаира... Вчера нашенци ми казаха, че мама щѣла да продава телето... мойто теленце... Мицка... Домжчнѣ ми... рекохъ да я видя пакъ, преди да я продадатъ. Много я обичамъ... Пъкъ и тя ме знае...

Савата помълча, дигна фуражката и се засмѣ:

— За телето ти домжчнѣло, а?... И рече безъ билетъ скришомъ да се качишъ на влака?... Ами като те пипнатъ, че глоба, че затворъ...

— Какво да правя... нѣмамъ пари за билетъ. Пъкъ много ми е мжно... Ти не казвай, азъ ще слѣза, щомъ спре.

— Ами какво е теленцето, я кажи... Хубаво ли е?

Очитѣ на Енча свѣтнаха:

— Да го видишъ само: жълто, съ бѣло петно надъ едното око! И името си знае, и все двамата ходѣхме...

— Азъ пъкъ имамъ магаре, — рече